

мѣнно постѣпа по единъ законъ, по този вѣченъ законъ, по който Той и намъ заповѣда да постѣпамы, за да сме светлы; Неговытѣ и мысли, и желанїа, и дѣйствїа ни на една юта и ни на една минута на отстѣпатъ отъ този законъ. Отъ такъози неизмѣнно испъзване на вѣчнѣмъ законъ произхожда въ Бога высочайшата свѣтостъ. Высочайшата свѣтостъ Божїа—е такъози чистота въ Бога, прѣдъ която и най чистытѣ сщїества са показватъ нечисты,—та е такъазъ свѣтлина, прѣдъ която и светытѣ ангелы са свѣнѣтъ за своето недостоинство. Человѣцытѣ ставатъ светлы, като живѣятъ споредъ закона. Богъ е свѣтъ по естеството си. Человѣцытѣ отъ Бога заематъ своята свѣтостъ: Богъ отъ само-себе-си е свѣтъ. Человѣцытѣ могатъ да грѣшатъ, и самытѣ светлы были въ такъози сзстояние дѣто да грѣшатъ: Богъ е тѣй свѣтъ, цѣло и най малка грѣхъ на сѣнка нѣма въ Него, не е имало и нѣма да вѣде. Тѣй неизмѣнна е свѣтостъ—та въ Бога. Тѣй и сичко въ Бога е неизмѣнно, защото Той по сщїеството си е неизмѣняемъ. Какъвто е Той сега, такъви е и сѣкога былъ, такъви и вынѣгы ще вѣде; какъвто Той сега има, тѣй сѣкога го е ималъ, и сѣкога ще го има. У Бога Отца свѣтовъ, двѣма апостолъ